Diumenge 2 (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Jn* 2,1-12): I al dia tercer se celebrà un casament a Canà de la Galilea, i la mare de Jesús hi era. I també hi fou convidat Jesús amb els seus deixebles. I en faltar vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi». I li diu Jesús: «Què ens fa a tu i a mi, dona? Encara no ha arribat la meva hora». Diu la seva mare als servidors: «Tot el que us digui, feu-ho» (...).

La pregària de Maria

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vatcà)

Avui, Maria demana al seu Fill un favor per a uns amics que passen dificultats. Ella confia una necessitat humana al seu poder, a un poder que supera l'habilitat i la capacitat humanes.

En aquest diàleg amb Jesús la veiem realment com a Mare que demana, que intercedeix. Convé aprofundir un xic en aquest passatge de l'Evangeli, per tal de copsar el mode correcte de pregar. Maria, pròpiament, no fa una petició a Jesús; simplement li diu: "No tenen vi" (Jn 2,3). Els esposos es troben en dificultats i Maria senzillament ho diu a Jesús. No li demana res en particular, menys encara, que Jesús utilitzi el seu poder, que realitzi un miracle tot produint vi. Simplement, informa Jesús i el deixa decidir allò que convé fer.

—De Maria aprenem la bondat i la disposició per ajudar, però també la humilitat i la generositat per tal d'acceptar la voluntat de Déu, tot confiant en Ell, convençuts de què la seva resposta, sigui quina sigui, serà el millor per a nosaltres.

Maria representa la "nova dona", la nostra Mare

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vatcà)

Avui ens resulta difícil entendre la resposta de Jesús: no ens agrada la paraula amb què s'adreça a ella: "Dona". Per què no li diu "Mare"?

En realitat, aquest títol expressa el lloc que ocupa Maria en la història de la salvació. Remet al futur, a l'hora de la crucifixió, quan Jesús li dirà: "Dona, aquí tens el teu fill" (Jn 19,26). Indica anticipadament l'hora en què Ell farà que la dona, la seva Mare, esdevingui Mare de tots els seus deixebles. Per una altra banda, aquest títol evoca el relat de la creació d'Eva: Adam, enmig de la creació, amb tota la seva

magnificència, com a ésser humà se sent sol. Aleshores Déu crea Eva, i en ella Adam troba la companya que cercava i li atorga el nom de "dona".

—En l'Evangeli segons sant Joan, Maria representa la "nova dona", la dona definitiva, la companya del Redemptor, la nostra Mare: aquest títol, en aparença poc afectuós, expressa realment la grandesa de la seva missió perenne.

El "sí" del Fill i el "sí" de Maria esdevenen un únic "sí"

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui ens agrada menys encara el que Jesús diu després a Maria a Canà: "Què ens fa a tu i a mi, dona?".

En el context de l'Encarnació de Jesús hi ha dos diàlegs que van junts i que es fonen. Tenim, abans de res, el diàleg de Maria amb l'arcàngel Gabriel, en el que ella diu: "que es faci en mi segons la teva paraula" (Lc 1,38). Existeix, però, un text paral·lel, podríem dir un diàleg en l'interior de Déu, amb el que s'inicia l'Encarnació. El Fill etern diu al Pare: "No voleu víctimes ni ofrenes, però m'heu format un cos (...). Heus aquí que vinc (...) a fer, o Déu, la vostra voluntat" (He 10,5-7; cf. Ps 40,6-8).

—El "sí" del Fill i el "sí" de Maria esdevenen un únic "sí". En aquest doble "sí" l'obediència del Fill es fa cos; Maria amb el seu "sí" li dóna el cos. La relació més profunda que tenen Jesús i Maria és aquest "doble sí", gràcies a la coincidència dels quals es realitzà l'Encarnació.

Jesús transforma les noces humanes en una imatge de les noces divines (un matrimoni entre Déu i l'home)

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui Jesús no juga amb el seu poder en un assumpte que, en el fons, és totalment privat. No; Ell realitza un signe amb el que anuncia la seva hora, l'hora de les noces, l'hora de la unió entre Déu i l'home.

Ell no es limita a "produir" vi, sinó que transforma les noces humanes en una imatge de les noces divines, a les que el Pare convida mitjançant el Fill i en les que atorga la plenitud del bé, representada per l'abundor del vi. Les noces esdevenen imatge del moment en què Jesús du el seu amor fins l'extrem, tot permetent que li esquincin el cos, i així es lliura a nosaltres per sempre, es fa u amb nosaltres: noces entre Déu i l'home. L'hora de la creu és l'hora de les noces.

—L'hora de Jesús no ha arribat encara, però en el signe de la conversió de l'aigua en vi, en el signe del do festiu, anticipa la seva hora ja en aquest moment.

L'hora de Jesús és la creu; i la seva hora definitiva serà el seu retorn al final dels temps

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui comprenem també la segona frase de la resposta de Jesús: "Encara no ha arribat la meva hora" (Jn 2,4). Jesús mai actua solament per si mateix; actua sempre partint del Pare, i això és precisament el que l'uneix a Maria.

Aquí, en aquesta unitat de voluntat amb el Pare, ha volgut posar també ella la seva petició. Per això, després de la resposta de Jesús, que sembla rebutjar la petició, ella sorprenentment pot dir als seus servents amb senzillesa: "Feu tot el que Ell us digui" (Jn 2,5). Així, d'un mode veritablement diví, es resol la necessitat del moment i es sobrepassa àmpliament la petició inicial.

—La seva "hora" és la creu; la seva hora definitiva serà el seu retorn al final dels temps. Ell anticipa contínuament aquesta hora definitiva precisament en l'Eucaristia, en la qual ja ara està venint sempre. I ho segueix fent sempre per la intercessió de la seva Mare, per intercessió de l'Església, la qual l'invoca en les pregàries eucarístiques: "Veniu, Senyor Jesús!".